

מחזאי בימאי הורביץ בחזרה
כמו אברהם אבינו

פיתאומית, אלא מתוך שיקול דע
לפני כשכועים נכה גבע ו
חלקית של ההצגה. כשנשאל על
העולם הזה מה דעתו על ההצגה
"קשה לי לחוות דעה על חלק
רבע מההצגה. ההצגה עדיין בחיח
אך נראה לי, שמי שמוכן לה
ברצינות למה שנאמר בה, יהיה
לראות ומה לשמוע."
האם היה לו סבל מסיטום
שיחתו עם בנין?
"לא היה לי שום סיוט. ישנת
בשעה 2.00 בלילה ההוא."
האם התרגש למראה ו
המועלית על הכמה במיסגרת מו
"באופן כללי ניסיתי ללמד
עצמי לא להתרגש הרבה. אך
אותי כיצד אדם זר רואה את ה
וכותב עליו. הייתי אומר שהתענ
יותר משהתרגשתי."
איר הוא מתייחס לעובדה שע
ממנו מיתוס?
"לא מרגש אותי שעושים
מיתוס. יש שעושים ממני מיתוס
ויש שעושים מיתוס אחר. אני
להתייחס לנושא בצורה אובייקט
ולבחון אותו באופן ענייני.
להתייחס להיבט האישי במעונו
בפרשת לבנון."
בשיחה עם השחקנים בהצגה ו
גבע מדוע שתקו האחרים ש
כמוהו. "אני מוטרד מהתופעה, א
אכנס לדיונים ממושכים. כדי ל
את סיבותיה."
על עבודתו של הורביץ הוא
"קטונתי מלהעריך את העבודה ו
צועית של דני. אני יכול רק
שהוא לקח על עצמו משימה להו
כנושא מסובך ורגיש. שלא רבי
להתמודד איתו. אני מברך על
הגישה."
איראלה יי

כשמעתי עליו חשתי שהוא לא
יכול להיות קיבוצניק, משום שאחר
ממאפייניה של החברה הקיבוצית היא
דווקא היחידנות. כשנפגשתי איתו
בביתו שברעננה ושאלתי מי היו
הדמויות שעיצבו את דמותו, הוא לא
הזכיר קצינים בכירים, אלא את שני
סביו, דווקא סבו החקלאי מנהלל וסבו
הרוויזיוניסט מירושלים. גבע, שגדל
במושב נהלל, סיפר כיצד בא סבו
החקלאי לביקור בבית-הוריו. כשראה
וילונות על הקירות קרא: "זהו סוף
הציונות".
במחזה אני כותב שווינטו -
המנהיג האינדיאני מסיפורי קארל מאי,
גרי קופר כוכב הקולנוע, ואברהם
אבינו, היו פועלים בדיוק כמו אלי גבע.
מדוע דווקא שלוש הדמויות הללו
משום ששלושתם היו דמויות שלחמו
בכרירות למען ערך עליון שהאמינו בו.
ככל שתהיה דמותו של גבע שנוייה
כמחלוקת, הוא בעצם החולם והמגשים
האמיתי של הציונות.
כששאלתי אותו כאחת השיחות
אם היה מישוהו יכול לשנות את דעתו
ענה - אילו היה חברי הקרוב, שנפל
כמילחמת יום-הכיפורים ושעל שמו
קראתי את בני, חוזר ומבקש ממני
להישאר בחטיבה, הייתי נשאר.
התשובה הזאת היא משמעותית
בעיני. היא מראה שמאחורי האיש קיים
עולם ריגשי מלא ועמוק. החלטתו לא
היתה החלטה פורמלית של פוז
אינטלקטואלי, כי אם החלטה רומנטית
שנבעה מרגש אחריות עמוק ומתוך
בחירה בחיים, בעצם.
כבר בפגישה הראשונה איתו
הרגשתי שהוא לא מוכר את עצמו
בצ'יק. ווהי התכונה המעניינת ביותר
כאישיותו. אלי גבע הוא לא ברק, אלא
אישיות הרבה יותר מאסיבית ורחבה.
החלטתו לא נבעה מתוך הארה

עצמם, שלאורם מחנכים את ילדי
הארץ.

כמוסד מרכזי של המדינה, גלום
בצה"ל כל הטוב וכל המסוכן שבחברה
הישראלית. כל הטוב - משום שצה"ל
הבטיח את קיומה של המדינה. זה קרה
בצורה מובהקת כמילחמת-העצמאות.
כמצב העכשווי הסכנה היא, שהצבא
יהפוך להיות מיפלצת דורסנית,
שתחרל לשרת את העם והעם יתחיל
לשרת אותה. כמילחמת-לבנון רצתה
המיפלצת לאכול ולגדול. התשלום היה
גבוה מאוד.

"אלי גבע מהווה בשבילי צד שנא
להגן על האינטרס של עמ"ישראל
מפני הצבא כגולם. אני חושב
שהמעשה שלו היה יוצא דופן. משום
שהוא פעל נגד מוסכמה בסיסית מאוד
בחברה הישראלית - הסולידריות. זוהי
תופעה מיתולוגית אצלנו. במחזה שלי
אני קורא לה יחידנס. זוהי מן אחווה,
העלולה לשתק מהלכים הכרחיים
לקיום המדינה. האחווה שהיתה
במיקרה של גבע היתה אחווה של
שתיקה."

לצורך כתיבת-המחזה שוחח
הרוביץ ארוכות עם אלי גבע.

שיעור מולדת: הדמויות מאשימות את האומה
יש לי ידיים, אבל אין לי אבא!"

שיעור מולדת" בבית הקיבוץ: הדמויות מצדיעות לגולם
"ארץ-ישראל היא חלום מנוקב-כזורים"